

рѣчи; а кога тако трѣвѣва да пишатъ (ка-
квото шо мѣдрствѣватъ нѣкои) коѣ испракмѣ-
нїе, или коѣ сладость мѣжеме да ѡжидѣеме
ѡтъ нашіатъ ѣзыкъ; а кой ли пакы нещѣ да
развѣре шо ще да се рече челоуѣкъ, хлѣвъ,
змїа, нoga, песѡкъ, вѣщи, ѡвїе, почасъ, трѣз-
венъ, коїто са ѣ чїсты слакѣнски, ѣ сладост-
ны не тѡкмо въ писѣванїѣ то, но ѣ въ произ-
ношенїе то; на тога ми свидѣтелствѣва ѣ ѣ-
динъ списатель называемый Павелъ Кенгѣлащъ
архїмандрїтъ Свѣтогеѡргїевскїй, коїто ѣ из-
далъ ѣдно ѣстетвѡслабїе на слакѣнскїй ѣзыкѣ,
ѣ печатано ѣ во 1811. лѣто въ Бѣдимѣ въ
предислабїе то на крайнѣтѣ гѡвори тако „ѡще вы
„кѡ, на прикладѣ, нѣмецкы ѡнако писали,
„ѡкоже ѡвыкновеннѣ гѡворїтса, оубо вы ѣ
„прѡста нѣмецка баба кнїги писати могаѡ.
„И пѡдолѡ, вси народы, ѣ сами ѣзычницы
„кнїги своѡ по грамматїческымъ прѡвиламъ
„списаша, оубо насъ по прѡвиламъ бабы смїн-
ланы пишѡтса.“ Тѡга се гѡвори за ѣспорчїе-
нїе то на рѣчїи те, а ѡко поглѣднемъ въ ѡкон-
чанїѡ та ѣ въ начертанїе то на глаголы те,
кѡлко разлїчїе ще да вїдиме! глаголы Слакѣн-
скїй, любѡю, ѣднї начертѡватъ по прѡсто